

Arrest

nr. 254 823 van 20 mei 2021
in de zaak RvV X/IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 6 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 26 september 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoeken op 28 september 2015 om internationale bescherming. Op 18 mei 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 200 368 van 26 februari 2018 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partijen.

1.2. Op 12 april 2018 dienen verzoekende partijen een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 31 mei 2018 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van hen een beslissing houdende een

niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest nr. 208 237 van 27 augustus 2018 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissingen.

1.3. Op 26 oktober 2018 dienen verzoekende partijen een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 27 mei 2019 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van hen een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest nr. 227 224 van 9 oktober 2019 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissingen.

1.4. Op 14 september 2020 dienen verzoekende partijen een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 23 november 2020 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van hen een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 25 november 2020 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een 35-jarige Ismaëliëse Afghaan van Hazara origine te zijn, afkomstig uit het dorp Alam Ali, district Dushi, provincie Baghlan. U verklaart dat het dorp Ali Alam uw enige en meest recente gewoontelijke verblijfplaats is. U bent getrouwd met S. Q. (...). U heeft samen twee zonen en een dochter, F. Q. (...), Su. Q. (...) en B. Q. (...).

Volgens uw verklaringen had u al enige jaren voor uw vertrek problemen met uw paternale neef. Hij vroeg u om de hand van uw zus, maar u wees zijn huwelijksaanzoek af. Daarnaast heeft u gewerkt in de kliniek van Kayan voor de Agha Khan Foundation. U werd in 2012 en in 2015 beschoten. Een dokter van de kliniek werd doodgeschoten op 20 juni 2016. U werd verteld dat uw leven in gevaar is. U bent daarna een maand thuis gebleven. Daarna besloot u te vertrekken omwille van uw angst voor de taliban en de problemen met uw paternale neef. Na een reis van twee maanden kwam u op 26 september 2015 aan in België en diende op 28 september 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 mei 2017 werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geoordeeld dat u geen zicht bood op uw werkelijke situatie. Zo werd er geen geloof gehecht aan uw voorgehouden recente verblijfplaatsen voor uw komst naar België – in het bijzonder uw voorgehouden verblijf in het dorp Alam Ali tot aan uw vertrek naar België in juli 2015. Bovendien werd er geen geloof gehecht aan de door u geschetste problemen met uw paternale neef. Ook aan uw verklaringen inzake uw en uw vrouws werkzaamheden en de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban werd geen geloof gehecht.

Op 14 juni 2017 diende u samen met uw echtgenote een beroep in voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). U verklaarde wel te hebben gewerkt voor de Agha Khan Foundation. Ook gaf u aan dat jullie tot aan uw vertrek naar België in het dorp Alam Ali hebben verbleven. Nog maakte u gewag van het feit dat u hevige hoofdpijn had ten tijde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Op 26 februari 2017 werd door de RvV besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waarbij de motivering van het CGVS werd gevolgd. De RvV oordeelde voorts dat u niet aannemelijk had gemaakt dat u omwille van uw hoofdpijn niet in staat was om volwaardige verklaringen af te leggen. U stelde geen cassatieberoep in tegen deze beslissing.

U keerde niet terug naar Afghanistan. Op 12 april 2018 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw tweede verzoek hield u vast aan uw herkomst uit het dorp Ali Alam en uw verklaringen inzake uw problemen en eiste u dat deze problemen opnieuw worden onderzocht. Met betrekking tot uw vrees ten opzichte van Afghanistan stelde u voorts dat u door de taliban zal worden gedood omwille van uw etnische afkomst en religie. Voor uw kinderen vreesde u hetzelfde. Op 31 mei 2018 werd in uw tweede verzoek door het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen, daar er geen nieuwe elementen voorhanden waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kwam. U stelde op 11 juni 2018 een beroep in tegen deze beslissing. In het arrest van 27 augustus 2018 verwierp de RvV dit beroep. U stelde geen cassatieberoep in tegen deze beslissing.

U keerde niet terug naar Afghanistan. Op 26 oktober 2018 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw derde verzoek hield u vast aan uw verklaringen inzake uw herkomst uit het dorp Ali Alam. Voorts verklaarde u dat de problemen met de taliban alsook met uw paternale neef die u in uw eerste verzoek aanhaalde nog altijd actueel zijn. U gaf aan dat de taliban in 2018 al uw bezittingen hebben meegenomen en uw overige bezittingen hebben verbrand. Ook werd de arm van uw schoonbroer G. A. (...) – de man van uw zus M. (...) – gebroken door de slagen van de taliban en ook de broer van G. A. (...) deelde in de klappen.

Daarnaast werd de echtgenoot van uw zus M. (...), A. (...), door de taliban in elkaar geslagen wanneer hij op uw landbouwgronden werkte. Hij overleed aan zijn verwondingen. Daarnaast wees u op uw economische problemen en gaf u aan dat u in Afghanistan noch in België bezittingen heeft. Daarnaast stelde u dat er in Afghanistan geen veiligheid is en dat u er zal sterven van de honger. Voor uw kinderen vreesde u dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zullen worden gedood door de taliban, stelde u dat zij er niet zullen kunnen leven en vreesde u dat uw twee jongste kinderen zullen worden beschouwd als ongelovigen omdat zij in België werden geboren. Op 27 mei 2019 werd in uw derde verzoek door het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen, daar er geen nieuwe elementen voorhanden waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kwam. U stelde op 7 juni 2019 een beroep in tegen deze beslissing. In het arrest van 9 oktober 2019 verwierp de RvV dit beroep. U stelde geen cassatieberoep in tegen deze beslissing.

Daarnaast dienden uw zoon F. Q. (...), zoon Su. Q. (...) en dochter B. Q. (...) op 28 oktober 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 14 februari 2020 werd in de eerste verzoeken van uw drie kinderen eveneens een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen, daar er ook in hun dossiers geen nieuwe elementen voorhanden waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kwamen. Jullie stelden op 26 februari 2020 een beroep in tegen deze beslissingen. In het arrest van 25 juni 2020 verwierp de RvV dit beroep. U noch uw kinderen stelden een cassatieberoep in tegen deze beslissing.

U keerde niet terug naar Afghanistan. Op 14 september 2020 diende u een vierde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw huidige, vierde verzoek houdt u vast aan uw verklaringen inzake uw herkomst uit het dorp Ali Alam. Voorts verklaart u dat de problemen met de taliban alsook met uw paternale neef die u in uw eerste verzoek aanhaalde nog altijd actueel zijn. U herhaalt dat de taliban zo'n twee jaar geleden uw huis in brand hebben gestoken en dat zij uw schoonbroer A. (...), de man van uw zus M. (...), hebben gedood. Nog stelt u via uw zussen verneemt dat er in uw regio nog steeds navraag naar u wordt gedaan en verklaart u dat uw zussen ondergedoken leven.

Voor uw kinderen vreest u dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zullen worden gedood door de taliban.

Nog merkt u op dat uw echtgenote last heeft van psychische problemen en dat zij een einde aan haar leven trachtte te maken en dat uw dochter B. (...) medische problemen heeft nadat ze een microbe opliep omdat jullie in België op straat leefden. U geeft aan dat jullie een aanvraag tot medische regularisatie (9ter) indienden omwille van deze problematiek.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban of door uw paternale neef.

Ter staving van uw vierde verzoek legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw taskara; een attest van het Centre Culturel Ismailien te Parijs; en een envelop.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bovendien haalt u bij het indienen van uw derde verzoek om

internationale bescherming zelf geen procedurele noden aan. Evenmin stelde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dergelijke noden vast in uw hoofde (Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ, 12 oktober 2020).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat het huidig verzoek van uzelf en uw echtgenote steunt op de motieven die jullie naar aanleiding van uw eerste, tweede en derde verzoek hebben uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat jullie eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan jullie beweerde verblijf in het dorp Alam Ali district Dushi, provincie Baghlan tot aan uw vertrek naar België in juli 2015, de door u geschetste problemen met uw paternale neef, uw en uw echtgenotes werkzaamheden en de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. Jullie dienden geen cassatieberoep in.

Jullie tweede en derde verzoek werden door het CGVS afgesloten met een beslissing niet-ontvankelijkheid, omdat jullie verklaringen inzake jullie verblijfplaatsen en jullie problemen louter verband hadden met de verklaringen zoals uiteengezet in jullie vorige verzoeken en zij bijgevolg niets konden wijzigen aan het eerste oordeel van het CGVS, namelijk dat er geloof gehecht kon worden aan jullie voorgehouden verblijf in het dorp Ali Alam tot aan uw vertrek naar België in juli 2015, jullie problemen met uw paternale neef en jullie problemen met de taliban omwille van uw werkzaamheden. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. Jullie dienden geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u en uw echtgenote afleggen en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het relaas dat u in het kader van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet, namelijk uw (recente) herkomst uit Ali Alam (Verklaring volgend verzoek (...), 12 oktober 2020, punten 10, 16, 18, 23; Verklaring volgend verzoek (...), 12 oktober 2020, punt 10) en uw problemen met uw paternale neef en uw problemen met de taliban in Ali Alam (Verklaring volgend verzoek (...), 12 oktober 2020, punt 16, 19, 22; Verklaring volgend verzoek (...), 13 oktober 2020, punten 16, 19, 22), moet worden beklemtoond dat uw eerste en tweede verzoek door het CGVS werden afgewezen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw (recente) herkomst uit Ali Alam en dat deze beoordeling door de RvV werd bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter verklaart dat uw problemen nog altijd actueel zijn, dat uw zussen nog steeds ondergedoken leven en dat de taliban nog steeds naar u vragen (Verklaring volgend verzoek (...), 12 oktober 2020, punt 21) wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongelooftwaardigheid.

Voorts verklaren u en uw vrouw – net zoals in uw vorige, derde verzoek – dat jullie in Afghanistan geen bezittingen hebben en wezen jullie opnieuw op jullie precaire situatie in België (Verklaring volgend verzoek (...), 12 oktober 2020, punten 16, 22; Verklaring volgend verzoek (...), 13 oktober 2020, punten 16, 22). Daar er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen inzake uw (recente) herkomst uit

Ali Alam, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen inzake de door de Taliban vernielde bezittingen in Ali Alam. Voorts houden jullie leefomstandigheden in België geen verband met enige vrees voor vervolging of enig risico op ernstige schade ingeval van terugkeer naar Afghanistan. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat uw leefomstandigheden in België een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden.

Wat de door uw vrouw aangehaalde vrees (voor uzelf, haarzelf en jullie kinderen) in Afghanistan omwille van de algemene veiligheidssituatie betreft (Verklaring volgend verzoek (...), 13 oktober 2020, punt 22), dient niet alleen te worden opgemerkt dat u dit beiden reeds in uw vorige, derde verzoek aanhaalden, maar ook dat uw echtgenote deze vrees in haar huidige verzoek niet verder weet te concretiseren. Een louter algemene verwijzing naar de (veiligheids)situatie in Afghanistan volstaat evenwel niet om in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U dient uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade duidelijk te personaliseren en te concretiseren. Doordat u bovendien geen zicht biedt op uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België, laat u dit na.

Nog stellen u en uw echtgenote dat jullie dochter B. (...) medische problemen heeft nadat ze een microbe opliep omdat jullie in België op straat leefden en voeding consumeerden dat andere mensen naar jullie gooiden (Verklaring volgend verzoek (...), 12 oktober 2020, punt 12; Verklaring volgend verzoek (...), 12 oktober 2020, punten 18, 20). Ter staving daarvan legt uw vrouw een medisch attest van uw dochter B. (...) voor. Uit het attest van het UCL Saint-Luc blijkt enkel dat B. (...) lijdt aan een bijnierschorsandoening en dat zij hiervoor medicatie nodig heeft. Over een eventuele oorzaak van deze aandoening wordt met geen woord gerept. Nog stelt u dat jullie omwille van deze problematiek een aanvraag tot medische regularisatie (9ter) indienden (Verklaring volgend verzoek (...), 12 oktober 2020, punt 12). Hoe dan ook, dit houdt geen verband met enige vrees voor vervolging of enig risico op ernstige schade ingeval van terugkeer naar Afghanistan. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat de aandoening van B. (...) een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden.

Ter staving van uw ingeroepen problemen legt u verschillende documenten voor. Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit de informatie die op het CGVS beschikbaar is blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

Betreffende de kopie van uw en uw vrouws taskara dient te worden opgemerkt dat u deze reeds in uw eerste verzoek voorlegde. Er werd in uw eerste verzoek door het CGVS geoordeeld dat uw taskara's geen zicht boden op uw recente plaats van herkomst. Betreffende de geboorteaktes van uw kinderen kan enkel worden geconcludeerd dat F. (...) het leven zag in de stad Pul-e Khumri (provincie Baghlan) en dat B. (...) en S. (...) in België werden geboren. Deze documenten bieden echter evenmin zicht op uw recente plaats van herkomst.

Voorts legt u – net zoals in uw vorige, derde verzoek – een bevestigingsbrief neer van het Centre Culturel Ismaélien (CCI) te Frankrijk, gedateerd op 13 mei 2020. In deze brief wordt aangegeven dat u geboren werd in het dorp Alam Ali, district Dushi, provincie Baghlan. In tegenstelling tot de vorige brief van het CCI, wordt er ditmaal geen gewag gemaakt van de duur van uw verblijf in Alam Ali. Hoe het ook zij, op basis van welke informatie deze bevestiging werd opgesteld wordt niet vermeld. Daarnaast kan de brief door eenieder op uw vraag en instructies zijn opgesteld en werd ze pas na de beoordeling van het CGVS en de RvV in het kader van uw derde verzoek opgesteld. Dat leidt ertoe dat de bewijswaarde van dergelijke documenten sterk wordt verminderd. Daarnaast werd uw beweerde verblijf in het dorp Alam Ali tot aan uw vertrek naar België in juli 2015 door het CGVS reeds in uw eerste verzoek reeds ongeloofwaardig bevonden. Het door u voorgelegde document kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dus niet zomaar herstellen.

Uit de bijgaande voorgelegde envelop van het CCI uit Frankrijk kan er tot slot geen informatie uit worden afgeleid met betrekking tot uw verblijfplaatsen noch de feiten die tot uw vlucht uit uw land van herkomst zouden hebben geleid. Het herstelt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband dus geenszins.

Voor de volledigheid dient voorts te worden opgemerkt dat, wat betreft de psychologische problemen van uw echtgenote, in haar verzoek werd geoordeeld dat "(w)at betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, wordt in het psychologisch attest opgemerkt dat u tijdens de drie gespreksessies last heeft van wanhoop, prikkelbaarheid, angst en dat u suïcidale gedachten heeft. In de twee psychiatrische attesten wordt – naast een samenvatting van uw asielmotieven en verblijf in België alsook de medische problemen van uw dochter B. (...) – gewag gemaakt van een suïcidepoging in 2017 en een depressie in de context van een ernstige post-traumatische stressstoornis. Echter blijkt uit deze documenten niet hoe de medische vaststellingen werden gedaan, noch maakt ze melding van diepgaand medisch onderzoek waaruit blijkt dat u niet in staat bent coherente en consistente verklaringen af te leggen. Daarnaast vormen de attesten geen sluitend bewijs voor de door u aangehaalde vervolgingsfeiten of plaatsen van verblijf voor uw aankomst in België. Een therapeut, psycholoog of psychiater kan immers nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde geestesgesteldheid is ontstaan. Verder blijkt uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u telkens in staat was om coherente verklaringen af te leggen. U geeft immers telkens betekenisvolle antwoorden op de vragen die u gesteld worden (Verklaring volgend verzoek (...), 13 oktober 2020). Bovendien haalt u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming zelf geen procedurele noden aan. Evenmin stelde de DVZ dergelijke noden vast in uwen hoofde (Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden', DVZ, dd. 13 oktober 2020)."

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een 32-jarige Ismaëliëse Afghaanse van Hazara origine te zijn, afkomstig uit het dorp Alam Ali, district Dushi, provincie Baghlan. U verklaart dat het dorp Ali Alam uw meest recente gewoontelijke verblijfplaats is. U bent geboren in het eveneens in het district Dushi, provincie Baghlan gelegen dorp Shotar Jangal. U bent getrouwd met W. Q. (...). U heeft samen twee zonen en een dochter, F. Q. (...), Su. Q. (...) en B. Q. (...).

U verklaarde dat u heeft gewerkt in een landbouwbedrijf genaamd Horticulture and Livestock Project. U onderzocht hoeveel landbouwzaad er nodig was in de door u bezochte dorpen. U verklaarde dat uw echtgenoot werkzaam was in de kliniek van Kayan voor de Agha Khan Foundation.

Nog verklaarde u dat uw man al enige jaren voor uw vertrek problemen heeft gehad met zijn paternale neef omwille van een huwelijksaanzoek ten aanzien van uw schoonzus. Nog stelde u dat uw man in 2012 en 2015 werd beschoten en dat een dokter van de kliniek werd doodgeschoten. U werd verteld dat uw mans leven in gevaar was. Uw man bleef toen een maand thuis. Daarna besloot u te vertrekken omwille van uw angst voor de taliban en de problemen met uw mans paternale neef. Na een reis van twee maanden kwam u op 26 september 2015 aan in België en diende op 28 september 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 mei 2017 werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geoordeeld dat u geen zicht bood op uw werkelijke situatie. Zo werd er geen geloof gehecht aan uw voorgehouden recente verblijfplaatsen voor uw komst naar België – in het bijzonder uw voorgehouden verblijf in het dorp Alam Ali tot aan uw vertrek naar België in juli 2015. Bovendien werd er geen geloof gehecht aan de door u geschetste problemen met uw mans paternale neef. Ook aan uw verklaringen inzake uw en uw mans werkzaamheden en de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban werd geen geloof gehecht.

Op 14 juni 2017 diende u samen met uw echtgenoot een beroep in voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). U verklaarde dat uw man wel degelijk werkte voor de Agha Khan Foundation. Ook gaf u aan dat jullie tot aan uw vertrek naar België in het dorp Alam Ali te hebben verbleven. Nog maakte uw man gewag van het feit dat hij hevige hoofdpijn had ten tijde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Op 26 februari 2017 werd door de RvV besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waarbij de motivering van het CGVS werd gevolgd. De RvV oordeelde voorts dat uw man niet aannemelijk had gemaakt dat hij omwille van uw hoofdpijn niet in staat was om volwaardige verklaringen af te leggen. U stelde geen cassatieberoep in tegen deze beslissing.

U keerde niet terug naar Afghanistan. Op 12 april 2018 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw tweede verzoek hield u vast aan uw herkomst uit het dorp Ali Alam en uw verklaringen inzake uw problemen. Met betrekking tot uw vrees ten opzichte van Afghanistan stelde u voorts dat u door de taliban zal worden gedood omwille van uw etnische afkomst en religie. Voor uw kinderen vreesde u hetzelfde. Op 31 mei 2018 werd in uw tweede verzoek door het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen, daar er geen nieuwe elementen voorhanden waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kwam. U stelde op 11 juni 2018 een beroep in tegen deze beslissing. In het arrest van 27 augustus 2018 verwierp de RvV dit beroep. U stelde geen cassatieberoep in tegen deze beslissing.

U keerde niet terug naar Afghanistan. Op 26 oktober 2018 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw derde verzoek hield u vast aan uw herkomst uit het dorp Ali Alam. Voorts verklaarde u dat de problemen met de taliban en met uw mans paternale neef die u in uw eerste verzoek aanhaalde nog altijd actueel zijn. U gaf aan dat de taliban in 2018 al uw bezittingen hebben meegenomen en uw overige bezittingen hebben verbrand. Ook hebben ze uw schoonbroer en zijn broer geslagen en gemarteld. Daarnaast werd uw andere schoonbroer door de taliban dermate geslagen dat hij aan zijn verwondingen overleed. Inzake uw kinderen gaf u aan dat zij in België leven en de taal kennen. U vreesde dat zij bij terugkeer naar Afghanistan onmiddellijk zullen worden gedood door de taliban. Op 27 mei 2019 werd in uw derde verzoek door het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen, daar er geen nieuwe elementen voorhanden waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kwam. U stelde op 7 juni 2019 een beroep in tegen deze beslissing. In het arrest van 9 oktober 2019 verwierp de RvV dit beroep. U stelde geen cassatieberoep in tegen deze beslissing.

Daarnaast dienden uw zoon F. Q. (...), zoon Su. Q. (...) en dochter B. Q. (...) op 28 oktober 2018 een eerste eigen verzoek om internationale bescherming in. Op 14 februari 2020 werd in de eerste verzoeken van uw drie kinderen eveneens een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen, daar er ook in hun dossiers geen nieuwe elementen voorhanden waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van

artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kwamen. Jullie stelden op 26 februari 2020 een beroep in tegen deze beslissingen. In het arrest van 25 juni 2020 verwierp de RvV dit beroep. U noch uw kinderen stelden een cassatieberoep in tegen deze beslissing.

U keerde niet terug naar Afghanistan. Op 14 september 2020 diende u een vierde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw huidige, vierde verzoek houdt u vast aan uw verklaringen inzake uw recentelijke herkomst uit het dorp Ali Alam. Voorts verklaart u dat de problemen met de taliban die u in uw eerste verzoek aanhaalde nog altijd actueel zijn. U herhaalt dat de taliban zo'n twee jaar geleden uw huis in brand hebben gestoken, dat zij jullie bezittingen hebben gestolen en dat zij uw mans schoonbroer hebben gedood.

Voor uw kinderen vreest u dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zullen worden gedood door de taliban. Daarnaast geeft u aan dat jullie geen eigendommen of bezittingen hebben in Afghanistan. U stelt dat uw kinderen in Afghanistan geen leven zullen hebben. Daarnaast wijst u op constante explosies en aanslagen en stelt u dat jullie Afghanistan verlieten voor de veiligheid van jullie kinderen.

Nog merkt u op dat u last heeft van psychische problemen en dat uw dochter B. (...) medische problemen heeft omdat mensen in België naar jullie eten gooiden.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban.

Ter staving van uw vierde verzoek legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw taskara; geboortecertificaten van uw kinderen F. (...), B. (...) en S. (...); drie attesten inzake uw psychische problemen; en een attest inzake de bijrijderschorsing van uw dochter B. (...).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, wordt in het psychologisch attest opgemerkt dat u tijdens de drie gespreksessies last heeft van wanhoop, prikkelbaarheid, angst en dat u suïcidale gedachten heeft. In de twee psychiatrische attesten wordt – naast een samenvatting van uw asielmotieven en verblijf in België alsook de medische problemen van uw dochter B. (...) – gewag gemaakt van een suïcidepoging in 2017 en een depressie in de context van een ernstige post-traumatische stressstoornis. Echter blijkt uit deze documenten niet hoe de medische vaststellingen werden gedaan, noch makenakt ze melding van diepgaande medisch onderzoeken waaruit blijkt dat u niet in staat bent coherente en consistente verklaringen af te leggen. Daarnaast vormen de attesten geen sluitend bewijs voor de door u aangehaalde vervolgingsfeiten of plaatsen van verblijf voor uw aankomst in België. Een therapeut, psycholoog of psychiater kan immers nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde geestesgesteldheid is ontstaan. Verder blijkt uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u telkens in staat was om coherente verklaringen af te leggen. U geeft immers telkens betekenisvolle antwoorden op de vragen die u gesteld worden (Verklaring volgend verzoek (...), 13 oktober 2020). Bovendien haalt u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming zelf geen procedurele noden aan. Evenmin stelde de DVZ dergelijke noden vast in uw hoofde (Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden', DVZ, dd. 13 oktober 2020).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Gelet op het feit dat uw tweede verzoek steunt op dezelfde motieven als de motieven die door uw man, W. Q. (...), werden aangebracht, kan er voor u dezelfde beslissing worden genomen als voor uw man. Zijn beslissing luidt als volgt:

"(...)"

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 57/6, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

*Verzoekende partijen halen de geschonden geachte bepaling aan en passen deze *in casu* als volgt toe:*

"Tien werkdagen nadat het dossier werd overgezonden door de minister of zijn gemachtigde aan het CGVS, was het CGVS niet meer bevoegd om dergelijke beslissingen tot "niet-ontvankelijk verzoek" te nemen. Het CGVS beschikt slechts over tien werkdagen om een dergelijke beslissing te nemen.

In artikel 57/6 Vw heeft de wetgever gebruik gemaakt van het tegenwoordig tijd: na het verstrijken van de termijn van tien werkdagen moeten de bedoelde beslissingen worden getroffen en mag het CGVS niet meer weigeren om de aanvraag ontvankelijk te verklaren en moet beslissingen "ten gronde" nemen. Dit was niet het geval in casu: verzoekers' asielaanvraag werd ingediend op 14.09.2020 en zijn dossier werd overgemaakt naar het CGVS op 15.10.2020. De bestreden beslissing werd pas op 23.11.2020 genomen, dwz. meer dan 10 dagen later.

De termijn van tien werkdagen is vastgesteld in de wet in het belang van de asielaanvrager, daar deze verhindert de passiviteit van de administratie en versnelt de behandeling van de asielprocedure.

De Europese Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, waarvan artikel 57/6, §3 van de Vreemdelingenwet de nationale omzetting is, luidt als volgt:

"(...)"

Artikel 31.2. van de Richtlijn :

"(...)"

Zelfs bestaat er geen expliciete sanctie in de Vreemdelingenwet voor het geval waarin de wettelijke termijn niet nagekomen wordt door de administratie, mag men het volgende niet buiten beschouwing laten: het CGVS is niet meer bevoegd om beslissingen tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek te nemen na het aflopen van de voorzien wettelijke termijn.

Verzoeker wordt benadeeld door het feit dat het CGVS een beslissing tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek heeft genomen, en niet een beslissing ten gronde, daar hij niet gehoord werd en de beroepstermijn bijzonder kort is (slechts 10 dagen ipv 30 dagen).

Verzoeker kreeg ook niet de mogelijkheid om zijn nieuwe asielaanvraag op een volledige manier uiteen te zetten, daar hij het heel kort moest houden bij DVZ.

Deze nadelige gevolgen zijn in strijd met het verdedigingsrecht, de toegang tot een eerlijke beroepsprocedure, en de recht om een doeltreffende asielpcedure. Die zijn van openbare orde. Toelaten om het CGVS na tien werkdagen nog een beslissing tot niet-ontvankelijkheid te nemen, vormt een onwettelijke aantasting aan deze rechten. De termijn van tien werkdagen mag zeker niet verlengd worden.

Het vormt een substantiële onregelmatigheid, die ten minste tot de vernietiging van de bestreden beslissingen moet leiden."

2.1.2. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6/2, § 1, eerste lid, en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".

Na het aanhalen van de geschonden geachte bepalingen en beginselen, stellen verzoekende partijen de in de bestreden beslissingen gemaakte analyse van hun nieuwe verzoeken om internationale bescherming aan te vechten.

Zij stellen vooreerst te betreuren dat zij door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) niet werden gehoord en dat er vervolgens geen zorgvuldig en voldoende onderzoek van hun verzoeken om internationale bescherming werd gedaan. Zij lichten dit als volgt toe:

"Verzoeker werd enkel één keer, op 3 april 2017, gehoord. Hij werd nooit niet meer gehoord sindsdien en de drie volgende asielverzoeken waarmee verzoeker probeerde zijn geloofwaardigheid te herstellen, hebben niet het onderwerp van diepgaande gehoren gedaan.

Sinds 2017 wordt aan verzoeker zijn verklaringen verweten over zijn beweerde verblijf in het dorp van Alam Ali, district Dushi, provincie Baghlan voor zijn vertrek naar België.

Verzoeker heeft vervolgens, driemaal, getracht om zijn geloofwaardigheid recht te zetten door het indienen van nieuwe verzoeken maar hij heeft nooit de kans gekregen om dit te doen daar de nieuwe elementen die hij steeds neerlegde om de ontvankelijkheidsfase te passeren telkens verworpen werden omwille van het feit dat er geen geloof werd gehecht aan zijn beweerde verblijf in het dorp Alam Ali.

Verzoeker blijft staan bij zijn vorige verklaringen : hij verbleef sinds zijn vertrek uit Afghanistan in het dorp Alam Ali.

Het CGVS betwist niet dat verzoeker in Alam Ali is geboren en dat hij een lange tijd in dit dorp heeft gewoond (zie beslissing van 18.05.2017). Er wordt enkel betwist dat verzoeker voor zijn vertrek in Alam Ali heeft gewoond.

Om dit te bewijzen heeft hij meerdere documenten neergelegd :

- Taskaras van verzoekende partij en zijn familie;
- Originele kieskaarten van verzoekende partij en zijn familie;
- Vaccinatiekaarten van verzoekende partij en zijn familie;
- Documenten ivm. Studies van verzoekende partij;
- Klacht van verzoekers' zus;
- Bevestigingsbrief van het Centre Culturel Ismailien te Frankrijk;
- Werkbadges en bevestiging van de werkzaamheden van verzoeker bij de Agha Khan Health
- Foto's, video's, enz.

Verzoekende partij heeft alles gedaan om een duidelijke zicht te geven aan het CGVS over zijn eerdere verblijfplaatsen en heeft talrijke document daarvoor neergelegd.

Bij zijn vierde verzoek heeft verzoeker opnieuw een brief neergelegd van het Centre Culturel Ismailien te Frankrijk die bevestigt dat verzoeker afkomstig is van het dorp Alam Ali.

De redenering van het CGVS is telkens dezelfde: de nieuwe documenten wijzigen niets aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van 2017.

Documenten kunnen dus een vastgestelde ongeloofwaardigheid niet rechtzetten, onder meer omdat documenten uit Afghanistan met voorzichtigheid moeten worden behandeld aangezien vele valse documenten verspreid zijn, maar verzoeker kan ook zijn ongeloofwaardigheid niet rechtzetten met verklaringen daar hij niet meer uitgenodigd werd en pas één keer bij het CGVS grondig gehoord werd.

Zonder verzoeker te uitnodigen voor een gehoor, zonder hem de mogelijkheid te geven om de vastgesteld ongeloofwaardigheid recht te zetten en door de constante afwijzing van alle documenten van verzoekende partij is het dus onmogelijk, in concreto, voor verzoekende partij om de kans aanzienlijk te vergoten dat ze voor internationale bescherming in aanmerking komt.

De tegenstrijdigheden of onduidelijkheden dat tegenpartij verwijt aan verzoekers hadden kunnen worden rechtgezet met één gehoor bij het CGVS.

Het enkel verwijzen naar het feit dat verzoekers' eerste asielaanvraag niet geloofwaardig werd beschouwd en bijgevolg, de nieuwe elementen die in het verlengde liggen van wat er al ingeroepen werden niet worden onderzoeken omdat ze "iets (sic)" steunen "dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd", is een onzorgvuldig en onafdoende wijze van handelen.

Verzoeker tracht met deze nieuwe elementen om het gebrek van geloofwaardigheid die hem verweten wordt recht te zetten maar de kans wordt hem niet toegelaten daar verwerende partij juist dit gebrek gebruikt om de nieuwe documenten en de toelichting hiervan onmiddellijk te verwerpen, zonder de inhoud ervan grondig te analyseren.

Verzoeker heeft met zijn volgende verzoeken zijn relaas aannemelijk gemaakt door bijkomende stukken neer te leggen. Verweerder kan niet enkel stoelen op het feit dat, in het kader van de eerste asielaanvraag, het relaas niet aannemelijk was om de bijkomende stukken te verwerpen maar moet, stuk na stuk, de invloed daarvan op het relaas toetsen en aangezien het aantal ervan, verzoende partij ten minste horen."

Vervolgens wijzen verzoekende partijen erop dat zij in het kader van huidige verzoeken om internationale bescherming een nieuw document van het Centre Culturel Ismailien van 13 mei 2020 hebben neergelegd. Zij menen dat de commissaris-generaal, zonder de inhoud van dit document grondig te analyseren, vaststelt dat dit document de vorige vaststellingen in verband met hun voorgehouden vrees en hun algemene geloofwaardigheid niet kan veranderen, doch dat dit niet is wat de commissaris-generaal moet onderzoeken. De commissaris-generaal moet bekijken of voormeld document hun kansen om een beschermingsstatus te krijgen vergroot of niet en dergelijke analyse is volgens hen niet gebeurd. Zij vervolgen hun betoog als volgt:

"Dit document vergroot de kansen dat verzoekende partij een status zou verkrijgen daar :

- Het opgemaakt is door een derde die geen persoonlijke link heeft met Meneer Q. (...) maar die een officiële en verifieerbaar bestaan heeft : er is de naam van de President, een adres, telefonische contactgegevens. Er is geen geldige reden om dit document in twijfel te trekken noch de inhoud hiervan. Verzoeker heeft de opmerkingen van het CGVS over de document afkomstig uit Afghanistan verstaan en heeft vervolgens geen documenten van Afghanistan niet meer neergelegd daar ze telkens worden verworpen omwille van de niet-verifieerbare afkomst.

Hier wordt er een document neergelegd, met een envelop, ondertekend door S. S. (...), voorzitter van de Ismaéli-gemeenschap in Frankrijk, België, Zwitserland en Ivoorkust die al meerdere keren in de pers verklaringen heeft afgelegd over de Ismaéli-leden :

"(...)"

(Vrije vertaling : In Frankrijk, een seculier land, neemt de erkenning van religie een andere vorm aan. We zijn erkend in Frankrijk, waar we sinds de jaren vijftig van de vorige eeuw gevestigd zijn, we hebben centra van aanbedding, maar de zichtbaarheid en de Franse structuur (associatief recht) staan ons niet toe om op internationaal niveau dezelfde dingen te doen die we kunnen doen dankzij dit verdrag dat door het parlement in Portugal is geratificeerd en dat door de president en de staat is erkend. Net zoals er het Vaticaan is, is er de Imamat. (...)

We hebben geen politieke etiquette. Ons doel is om de best mogelijke relatie te hebben met de overheden van die tijd. We werken samen met de politieke partijen die aan de macht zijn. Zijne Hoogheid wordt geraadpleegd voor advies en om samen te werken aan projecten. In Frankrijk werken we bijvoorbeeld samen met het Franse ontwikkelingsagentschap (AFD) en er wordt een groot aantal projecten gebouwd tussen de Franse regering, het AFD en het Aga Khan-netwerk, ongeacht welke partij aan de macht is".) (stuk 3)

Verwerende partij kan het document niet zomaar verwerpen omdat het van een derde komt en een analyse van de inhoud en van de identiteit van de ondertekenaar moest voorafgaan van en eventuele verwerping.

- Het stelt vast dat verzoekende partij tot de Ismaili gemeenschap behoort. Dit versterkt het feit dat verzoeker uit Baghlan komt, aangezien de meerderheid van de Ismaili's daar woont :

(...)

(rapport OFPRA, p. 3 - stuk 3)

Dit kan ook verzoekers' verklaringen uitleggen over het omgaan met vrouwen in zijn dorp en over zijn dagelijks leven daar de Ismailis een meer welvarende en liberale gemeenschap vormen. De verklaringen van verzoekende partij werden telkens geïnterpreteerd, gelezen en vergeleken met die van de gemiddelde Afghaan op het platteland, terwijl hij deel van een bepaalde gemeenschap uitmaakte en heeft daarom andere gewoontes :

(...)

(rapport OFPRA, p. 3 - stuk 3)

Dit alternatieve standpunt is nooit door de andere partij overgenomen, maar het verklaart de "tegenstrijdigheden" die in de eerste aanvraag aan de orde werden gesteld en verhoogt dus de kansen van verzoekende partij om de status te verkrijgen."

Verzoekende partijen zijn van mening dat zij door het neerleggen van voormeld attest van het *Centre Culturel Ismailien* de kansen verhogen dat zij in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus "daar het een zicht geeft van (...) (hun) eerdere verblijfplaats en daar het de incoherenties van (...) (hun) vorige verklaringen, die geleid hebben tot de ongeloofwaardigheid van (...) (hun) relaas, kan uitleggen". De commissaris-generaal heeft dit nieuwe element volgens hen niet voldoende geanalyseerd en daardoor artikel 57/6/2 (van de Vreemdelingenwet) geschonden.

Tot slot gaan verzoekende partijen in op de veiligheidssituatie in het district Doshi van de provincie Baghlan en stellen zij dat waar de Raad in zijn arrest nr. 216 632 van 12 februari 2019 heeft geoordeeld dat de mate van het geweld in deze regio niet dermate hoog is dat elke burger er louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, moet worden aangenomen dat er *in casu* persoonlijke omstandigheden zijn die het risico verhogen dat zij het slachtoffer zullen worden van het willekeurig geweld in hun voorgehouden regio van herkomst, met name het feit dat zij jonge minderjarige kinderen hebben, waarvan er twee in België geboren zijn, dat zij al vijf jaar in Europa verblijven en dat zij, in geval van terugkeer, als 'verwesterd' en 'besmet' met de westerse normen en waarden zullen worden aangestipt door hun omgeving en vervolgens een doelwit kunnen zijn voor de taliban. Zij wijzen er nog op dat de Raad in voormeld arrest van 12 februari 2019 subsidiaire bescherming heeft toegekend aan vier jonge broers uit de provincie Baghlan en stelt dat het feit dat ze jonge, niet-begeleide minderjarigen zijn voldoende is om te spreken van persoonlijke omstandigheden die het risico verhogen dat zij slachtoffers zullen worden van het willekeurig geweld in hun regio.

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het artikel "*Le Portugal a donné un accueil très large à la communauté ismaélienne*" van La Croix van 11 juli 2018 (stuk 4);
- het rapport "*Situation sécuritaire actuelle des ismaéliens*" van OFPRA van 23 november 2016 (stuk 5);
- het rapport "*Afghanistan – Security situation*" van EASO van september 2020, p. 79-89 (stuk 6).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.1.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De in het tweede middel aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen in het tweede middel de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling geschonden achten.

2.3.1.3. Het tweede middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is nu hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt en het CGVS evenmin over dergelijke elementen beschikt. De commissaris-generaal overweegt daarbij dat (i) het huidige verzoek van verzoeker en zijn echtgenote, verzoekster *in casu*, steunt op de motieven die zij naar aanleiding van hun eerste, tweede en derde verzoek hebben uiteengezet, dat (ii) het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek louter verklaart dat zijn problemen nog altijd actueel zijn, dat zijn zussen nog steeds ondergedoken leven en dat de taliban nog steeds naar hem vragen, niets wijzigt aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn (recente) herkomst uit Ali Alam, dat (iii) daar er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers verklaringen inzake zijn (recente) herkomst uit Ali Alam, er ook geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen inzake de door de taliban vernielde bezittingen in Ali Alam, dat (iv) de leefomstandigheden van verzoekende partijen in België geen verband houden met enige vrees voor vervolging of enig risico op ernstige schade in geval van terugkeer naar Afghanistan, dat (v) verzoekende partijen hun voorgehouden vrees omwille van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan reeds aanhaalden in hun derde verzoek en dat verzoekers echtgenote deze vrees in haar huidige verzoek bovendien niet verder weet te concretiseren, dat (vi) de medische problemen van de dochter van verzoekende partijen geen verband houden met enige vrees voor vervolging of enig risico op ernstige schade in geval van terugkeer naar Afghanistan, dat (vii) de nodige omzichtigheid aangewezen is bij het toekennen van bewijswaarde aan de voorgelegde documenten daar uit de beschikbare informatie blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn, dat (viii) verzoeker de kopie van zijn *taskara* en die van zijn vrouw reeds bij zijn eerste verzoek heeft voorgelegd en dat het CGVS toen geoordeeld heeft dat deze *taskara*'s geen zicht bieden op zijn recente plaats van herkomst, dat (ix) de geboorteaktes van verzoekers kinderen evenmin zicht bieden op zijn recente plaats van herkomst, dat (x) de bevestigingsbrief van het *Centre Culturel Ismailien* te Frankrijk van 13 mei 2020 de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen niet zomaar kan herstellen, en dat (xi) uit de bijgaande envelop van het *Centre Culturel Ismailien* te Frankrijk geen informatie kan worden afgeleid met betrekking tot verzoekers verblijfplaatsen noch de feiten die tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst zouden hebben geleid. Verder verwijst de commissaris-generaal voor wat betreft de psychologische problemen van verzoekers echtgenote naar de motieven die daarover worden uiteengezet in de tweede bestreden beslissing en neemt hij deze over. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat (i) uit de door haar neergelegde stukken met betrekking tot haar mentale gezondheidstoestand niet blijkt dat verzoekster niet in staat is om coherente en consistente verklaringen af te leggen en dat deze attesten geen sluitend bewijs vormen voor de door verzoekster aangehaalde vervolgingsfeiten of plaatsen van verblijf voor haar aankomst in België en dat

(ii) verzoeksters volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is nu zij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt en het CGVS evenmin over dergelijke elementen beschikt, gelet op het feit dat zij haar vierde verzoek steunt op dezelfde motieven als deze die door haar man, verzoeker *in casu*, werden aangebracht, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het tweede middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. De beslissingstermijn vermeld in artikel 57/6, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet

De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of door de verzoeker werden voorgelegd overeenkomstig artikel 57/6/2 van die wet. Artikel 57/6, § 3, vierde lid, van dezelfde wet bepaalt dat de in het eerste lid, 5°, bedoelde beslissingen worden getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. *In casu* kan niet worden betwist dat de bestreden beslissingen buiten deze termijn zijn genomen. Evenwel moet worden opgemerkt dat voormelde termijn een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, brengt het overschrijden van de termijn van tien werkdagen geen verlies van bevoegdheid met zich mee. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren.

De verwijzing naar overweging 18 en artikel 31.2 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU) doet hierover niet anders oordelen. Deze laatste bepaling stelt enkel dat de lidstaten ervoor zorgen dat de behandelingsprocedure zo spoedig mogelijk wordt afgerond, onverminderd een behoorlijke en volledige behandeling, wat – zo stelt overweging 18 van de richtlijn – in het belang is van zowel de lidstaten als de personen die om internationale bescherming verzoeken. Nergens leest de Raad hierin dat de betrokken lidstaat bij overschrijding van een in de nationale wetgeving voorziene richttermijn voor het niet-ontvankelijk verklaren van een verzoek om internationale bescherming omdat geen nieuwe elementen aan de orde zijn of worden voorgelegd, hiertoe niet langer bevoegd zou zijn. Verzoekende partijen tonen niet aan dat artikel 57/6, § 3, van de Vreemdelingenwet geen correcte omzetting is van de relevante bepalingen van de richtlijn 2013/32/EU.

Verzoekende partijen slagen er ook niet in om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat zij persoonlijk zijn benadeeld door het gegeven dat de bestreden beslissingen zijn genomen buiten de voorziene termijn van tien werkdagen. Wat betreft vooreerst hun kritiek op het feit dat zij naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming niet werden gehoord op het CGVS, wijst de Raad erop dat artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat geen persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen over de ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Aldus was de commissaris-generaal

geenszins verplicht om verzoekende partijen nog te horen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen. De Raad is niet bevoegd in zoverre verzoekende partijen de wet zelf bekritisieren. Verzoekende partijen tonen verder niet *in concreto* aan dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) niet de gelegenheid zouden hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens hen de kans dat zij in aanmerking komen voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten. Het door verzoekende partijen ingeroepen nadeel van de verkorting van de beroepstermijn van dertig naar tien dagen vloeit voort uit de aard van de genomen beslissingen, en niet uit de overschrijding van de termijn van tien werkdagen. Dit vermeende nadeel geldt zo voor alle personen van wie het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard, ook indien dit wel binnen de tien werkdagen gebeurt. Het ingeroepen nadeel is dus niet specifiek verbonden aan de overschrijding van de termijn van tien werkdagen. De Raad herhaalt dat hij niet bevoegd is in zoverre verzoekende partijen de wet zelf bekritisieren.

Verzoekende partijen tonen niet concreet aan dat de vermeende nadelige gevolgen van het feit dat de commissaris-generaal *in casu* tot de niet-ontvankelijkheid van hun verzoeken heeft besloten daadwerkelijk hun rechten van verdediging miskennen, of dat dit afbreuk doet aan hun recht op toegang tot een eerlijke beroepsprocedure of het recht op een doeltreffende asielprocedure. Overigens blijkt uit voorliggend verzoekschrift dat verzoekende partijen erin geslaagd zijn een gedegen en onderbouwde argumentatie te voeren tegen de bestreden beslissingen en blijkt uit niets dat de beroepstermijn hen daarin heeft beperkt. Op geen enkele wijze hebben zij in het verdere verloop van de procedure ook aangegeven dat zij dan nog overige argumenten of elementen hadden willen inroepen dan deze die reeds zijn opgenomen in hun inleidende verzoekschrift. Verzoekende partijen tonen niet aan dat de bestreden beslissingen zijn aangetast door een substantiële onregelmatigheid.

Een schending van artikel 57/6, § 3, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst wordt er op gewezen dat de commissaris-generaal in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan hun voorgehouden verblijf in het dorp Alam Ali tot aan hun vertrek naar België in juli 2015, noch aan de beweerde problemen met verzoekers paternale neef, noch aan hun verklaringen inzake hun werkzaamheden en de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban. Deze beslissingen werden door de Raad in beroep bevestigd in zijn arrest nr. 200 368 van 26 februari 2018. Het CGVS was in zijn beslissingen van 31 mei 2018 en 27 mei 2019 naar aanleiding van de door verzoekende partijen ingediende tweede respectievelijk derde verzoeken om internationale bescherming van oordeel dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrachten die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen en verklaarde deze verzoeken niet-ontvankelijk. De tegen deze beslissingen ingestelde beroepen werden door de Raad verworpen in zijn arresten met nrs. 208 237 en 227 224 van respectievelijk 27 augustus 2018 en 9 oktober 2019.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale

bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidige (vierde) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen hun verzoek baseren op de motieven die zij reeds naar aanleiding van hun vorige verzoeken om internationale bescherming hebben uiteengezet, met name hun voorgehouden problemen met verzoekers paternale neef en met de taliban. Verzoekende partijen houden vast aan hun verklaringen inzake hun (recente) herkomst uit het dorp Ali Alam, gelegen in het district Doshi van de provincie Baghlan, en stellen dat de persoonlijke problemen die zij daar zouden hebben gekend met de taliban en met verzoekers neef nog steeds actueel zijn. Zij herhalen dat de taliban hun huis hebben platgebrand, hun bezittingen hebben afgenomen en verzoekers schoonbroer hebben vermoord. Verzoeker verklaart nog steeds contact te hebben met zijn zussen, die ondergedoken zouden leven, en via hen vernomen te hebben dat er in zijn regio nog steeds naar hem wordt gevraagd. Verder halen verzoekende partijen aan dat zij in België een tijd lang op straat hebben geleefd en dat hun dochter hierdoor een infectie heeft opgelopen. Ook zou verzoekster te kampen hebben met psychologische problemen. Tot slot haalt verzoekster een vrees voor de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan aan.

Ter staving van hun huidige verzoeken leggen verzoekende partijen fotokopieën neer van hun *taskara's* en van de geboortecertificaten van hun kinderen, alsook een bevestigingsbrief van het *Centre Culturel Ismailien* te Frankrijk van 13 mei 2020 en de bijgaande envelop, evenals een medisch attest, twee psychiatrische verslagen en een psychologisch attest.

Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Met betrekking tot de verklaringen die u en uw echtgenote afleggen en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het relaas dat u in het kader van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet, namelijk uw (recente) herkomst uit Ali Alam (Verklaring volgend verzoek (...), 12 oktober 2020, punten 10, 16, 18, 23; Verklaring volgend verzoek (...), 12 oktober 2020, punt 10) en uw problemen met uw paternale neef en uw problemen met de taliban in Ali Alam (Verklaring volgend verzoek (...), 12 oktober 2020, punt 16, 19, 22; Verklaring volgend verzoek (...), 13 oktober 2020, punten 16, 19, 22), moet worden beklemtoond dat uw eerste en tweede verzoek door het CGVS werden afgewezen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw (recente) herkomst uit Ali Alam en dat deze beoordeling door de RvV werd bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter verklaart dat uw problemen nog altijd actueel zijn, dat uw zussen nog steeds ondergedoken leven en dat de taliban nog steeds naar u vragen (Verklaring volgend verzoek (...), 12 oktober 2020, punt 21) wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongelooftwaardigheid.

Voorts verklaren u en uw vrouw – net zoals in uw vorige, derde verzoek – dat jullie in Afghanistan geen bezittingen hebben en wezen jullie opnieuw op jullie precaire situatie in België (Verklaring volgend verzoek (...), 12 oktober 2020, punten 16, 22; Verklaring volgend verzoek (...), 13 oktober 2020, punten 16, 22). Daar er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen inzake uw (recente) herkomst uit Ali Alam, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen inzake de door de taliban vernielde bezittingen in Ali Alam. Voorts houden jullie leefomstandigheden in België geen verband met enige vrees voor vervolging of enig risico op ernstige schade ingeval van terugkeer naar Afghanistan. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat uw leefomstandigheden in België een dergelijke vrees of

risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden.

Wat de door uw vrouw aangehaalde vrees (voor uzelf, haarzelf en jullie kinderen) in Afghanistan omwille van de algemene veiligheidssituatie betreft (Verklaring volgend verzoek (...), 13 oktober 2020, punt 22), dient niet alleen te worden opgemerkt dat u dit beiden reeds in uw vorige, derde verzoek aanhaalden, maar ook dat uw echtgenote deze vrees in haar huidige verzoek niet verder weet te concretiseren. Een louter algemene verwijzing naar de (veiligheids)situatie in Afghanistan volstaat evenwel niet om in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U dient uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade duidelijk te personaliseren en te concretiseren. Doordat u bovendien geen zicht biedt op uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België, laat u dit na.

Nog stellen u en uw echtgenote dat jullie dochter B. (...) medische problemen heeft nadat ze een microbe opliep omdat jullie in België op straat leefden en voeding consumeerden dat andere mensen naar jullie gooiden (Verklaring volgend verzoek (...), 12 oktober 2020, punt 12; Verklaring volgend verzoek (...), 12 oktober 2020, punten 18, 20). Ter staving daarvan legt uw vrouw een medisch attest van uw dochter B. (...) voor. Uit het attest van het UCL Saint-Luc blijkt enkel dat B. (...) lijdt aan een bijnierschorsandoening en dat zij hiervoor medicatie nodig heeft. Over een eventuele oorzaak van deze aandoening wordt met geen woord gerept. Nog stelt u dat jullie omwille van deze problematiek een aanvraag tot medische regularisatie (9ter) indienden (Verklaring volgend verzoek (...), 12 oktober 2020, punt 12). Hoe dan ook, dit houdt geen verband met enige vrees voor vervolging of enig risico op ernstige schade ingeval van terugkeer naar Afghanistan. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat de aandoening van B. (...) een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden.

Ter staving van uw ingeroepen problemen legt u verschillende documenten voor. Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit de informatie die op het CGVS beschikbaar is blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

Betreffende de kopie van uw en uw vrouws taskara dient te worden opgemerkt dat u deze reeds in uw eerste verzoek voorlegde. Er werd in uw eerste verzoek door het CGVS geoordeeld dat uw taskara's geen zicht boden op uw recente plaats van herkomst. Betreffende de geboorteaktes van uw kinderen kan enkel worden geconcludeerd dat F. (...) het leven zag in de stad Pul-e Khumri (provincie Baghlan) en dat B. (...) en S. (...) in België werden geboren. Deze documenten bieden echter evenmin zicht op uw recente plaats van herkomst.

Voorts legt u – net zoals in uw vorige, derde verzoek – een bevestigingsbrief neer van het Centre Culturel Ismaélien (CCI) te Frankrijk, gedateerd op 13 mei 2020. In deze brief wordt aangegeven dat u geboren werd in het dorp Alam Ali, district Dushi, provincie Baghlan. In tegenstelling tot de vorige brief van het CCI, wordt er ditmaal geen gewag gemaakt van de duur van uw verblijf in Alam Ali. Hoe het ook zij, op basis van welke informatie deze bevestiging werd opgesteld wordt niet vermeld. Daarnaast kan de brief door eenieder op uw vraag en instructies zijn opgesteld en werd ze pas na de beoordeling van het CGVS en de RvV in het kader van uw derde verzoek opgesteld. Dat leidt ertoe dat de bewijswaarde van dergelijke documenten sterk wordt verminderd. Daarnaast werd uw beweerde verblijf in het dorp Alam Ali tot aan uw vertrek naar België in juli 2015 door het CGVS reeds in uw eerste verzoek reeds ongeloofwaardig bevonden. Het door u voorgelegde document kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dus niet zomaar herstellen.

Uit de bijgaande voorgelegde envelop van het CCI uit Frankrijk kan er tot slot geen informatie uit worden afgeleid met betrekking tot uw verblijfplaatsen noch de feiten die tot uw vlucht uit uw land van herkomst zouden hebben geleid. Het herstelt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband dus geenszins.

Voor de volledigheid dient voorts te worden opgemerkt dat, wat betreft de psychologische problemen van uw echtgenote, in haar verzoek werd geoordeeld dat "(w)at betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, wordt in het psychologisch attest opgemerkt dat u tijdens de drie gesprekssessies last heeft van wanhoop, prikkelbaarheid, angst en dat u suïcidale gedachten heeft. In de twee psychiatrische attesten wordt – naast een samenvatting van uw asielmotieven en verblijf in België alsook de medische problemen van uw dochter B. (...) – gewag gemaakt van een suïcidepoging in 2017 en een depressie in de context van een ernstige post-traumatische stressstoornis. Echter blijkt uit deze documenten niet hoe de medische vaststellingen werden gedaan, noch maakt ze melding van diepgaande medisch onderzoek waaruit blijkt dat u niet in

staat bent coherente en consistente verklaringen af te leggen. Daarnaast vormen de attesten geen sluitend bewijs voor de door u aangehaalde vervolgingsfeiten of plaatsen van verblijf voor uw aankomst in België. Een therapeut, psycholoog of psychiater kan immers nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde geestesgesteldheid is ontstaan. Verder blijkt uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u telkens in staat was om coherente verklaringen af te leggen. U geeft immers telkens betekenisvolle antwoorden op de vragen die u gesteld worden (Verklaring volgend verzoek (...), 13 oktober 2020). Bovendien haalt u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming zelf geen procedurele noden aan. Evenmin stelde de DVZ dergelijke noden vast in uwen hoofde (Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden', DVZ, dd. 13 oktober 2020)."

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal de volgende verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op individuele wijze heeft onderzocht en genoegzaam de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissingen baseert. Te dezen ondernemen verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door in hun verzoekschrift louter te volharden in hun verklaringen volgens dewelke zij tot aan hun vertrek uit Afghanistan in het dorp Alam Ali hebben verbleven en te wijzen op de verschillende documenten die zij hebben neergelegd om dit te bewijzen, blijven verzoekende partijen daartoe echter in gebreke.

Verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd waar zij in het tweede middel van hun verzoekschrift aanvoeren dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om na te gaan of het door hen neergelegde document van het *Centre Culturel Ismailien* van 13 mei 2020 de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komen voor een internationale beschermingsstatus. Gelet op de hierboven weergegeven motieven in dit verband, dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal *in concreto* gemotiveerd heeft waarom dit document niet van aard is de geloofwaardigheid van hun verklaringen met betrekking tot hun verblijfsituatie voorafgaand aan hun komst naar België te herstellen. Waar verzoekende partijen erop wijzen dat dit document, net zoals de bijgaande envelop, getekend is door de heer S. S., voorzitter van de Ismaëli-gemeenschap in Frankrijk, België, Zwitserland en Ivoorkust, die geen persoonlijke link heeft met verzoeker en een "*officiële en verifieerbaar bestaan*" heeft, weerleggen zij niet dat dit document (i) niets vermeldt omtrent de duur van verzoekers verblijf in Alam Ali, (ii) niet vermeldt op basis van welke informatie het werd opgesteld en (iii) een gesolliciteerd karakter heeft aangezien het op verzoekers vraag werd opgesteld nadat inzake zijn derde verzoek om internationale bescherming een definitieve beslissing werd genomen. De Raad wijst er bijkomend op dat verzoekende partijen geen origineel document maar een fotokopie hebben neergelegd en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een beperkte bewijswaarde kan worden verleend (*cf.* RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Nog daargelaten voorgaande vaststellingen, kan het feit dat deze brief bevestigt dat verzoeker tot de Ismaëli-gemeenschap behoort en dat de meerderheid van de Ismaëll's in de provincie Baghlan woont, wat verzoekende partijen staven aan de hand van landeninformatie (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 5), hoe dan ook niet volstaan om aan te tonen dat verzoekende partijen tot aan het door hen voorgehouden vertrek uit Afghanistan in 2015 in het district Doshi van deze provincie hebben verbleven. De Raad merkt op dat verzoekers behoren tot de Ismaëli-gemeenschap reeds door verzoeker werd aangehaald in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming, zodat het argument dat hierin een verklaring kan worden gevonden voor de tegenstrijdigheden in zijn vorige verklaringen niet meer op dienstige wijze kan worden aangevoerd in onderhavig verzoekschrift.

Verzoekende partijen kunnen verder niet worden bijgetreden in hun betoog in het tweede middel dat zij naar aanleiding van huidig verzoek dan wel voorgaande verzoeken om internationale bescherming de kans niet hebben gekregen om hun geloofwaardigheid te herstellen doordat zij na hun persoonlijk onderhoud op 3 april 2017 in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming niet meer werden gehoord door het CGVS en de nieuwe elementen die zij vervolgens aanbrachten om de ontvankelijkheidsfase te passeren telkens verworpen werden "*omwille van het feit dat er geen geloof werd gehecht aan (hun) beweerde verblijf in het dorp Alam Ali*". Zoals hoger, onder punt 2.3.3., wordt uiteengezet, dient de commissaris-generaal naar aanleiding van een volgend verzoek om internationale bescherming geen persoonlijk onderhoud te organiseren indien hij van oordeel is dat de elementen die door de verzoeker werden verstrekt bij de DVZ volstaan om een beslissing te kunnen nemen over de ontvankelijkheid van het verzoek. Verzoekende partijen tonen bovendien niet *in concreto* aan dat zij bij de DVZ niet de gelegenheid hadden om alle elementen met betrekking tot huidig verzoek aan te brengen of naar behoren toe te lichten. Het vindt overigens geen steun in de bestreden beslissingen dat

de commissaris-generaal de door verzoekende partijen aangebrachte nieuwe elementen verwerpt door enkel te verwijzen naar het feit dat in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan hun beweerde verblijf in het dorp Alam Ali en de problemen die zij daar zouden hebben gekend. Het volstaat hier te wijzen op de hoger weergegeven concrete en pertinente motieven met betrekking tot de elementen die verzoekende partijen naar aanleiding van hun huidige verzoeken hebben aangehaald. Deze motieven worden door hen niet op dienstige wijze betwist, laat staan weerlegd of ontkracht.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, §§ 1, 4 en 5, van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoekende partijen verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing door verzoekende partijen ter zake is dan ook niet dienstig.

Aangezien verzoekende partijen in gebreke blijven hun voorgehouden verblijf in het district Doshi van de provincie Baghlan tot aan hun komst naar België in 2015 aannemelijk te maken, is hun betoog in het verzoekschrift met betrekking tot de veiligheidssituatie in deze regio en de persoonlijke omstandigheden die het risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld aldaar verhogen, evenals hun verwijzing naar rechtspraak van de Raad in dit verband, niet dienstig.

Het betoog van verzoekende partijen is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in de administratieve dossiers en betrekking hebben op de kern van hun asielrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Een schending van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Hoger werd reeds vastgesteld dat uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen op de DVZ de kans kregen om hun verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van hun huidige (volgende) verzoeken toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen en dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen luidens artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekende partijen terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun (volgende) verzoeken om internationale bescherming.

2.3.7. Waar verzoekende partijen in zeer ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er

essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN